

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 694

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

12 gener 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

LA SINDICACIÓ CRISTIANA

Cal unificar esforços

Les malaurances que el sindicalisme anàrquic i el socialisme han descarregat damunt la nostra terra han fet girar els ulls de molts dirigents obrers cap al sindicalisme constructiu, rectament entès, en el sentit de veritable millora social de les classes més necessitades, però igualment allunyat de tota posició negativa i d'esperit destructor.

La posició merament professional no és prou per a nosaltres. El món de la producció està massa carregat d'odis, de llavor de males voluntats i de tota mena de gèrmens verinosos per tal que ens pugui satisfer una posició merament professional, d'estricta neutralitat. Ens cal anar a la sembra d'esperit cristià en el món obrer, ja que tot el que no sigui això no serà eficaç com element de millora social. El sindicalisme professional pot satisfer-se amb un bocí de pa i amb un relatiu confort material per al cos de l'obrer; nosaltres no podem deixar de voler el bé de l'obrer complet, total, compost de cos i d'ànima, i, per tant, hem de perseguir la seva millora completa. I únicament la sindicació professional, però de base cristiana, pot conduir-nos a dit resultat.

L'esforç ha començat en diversos indrets del camp de les nostres activitats en aquest sentit de la sindicació cristiana. I ha començat lentament, fent forat en les intelligències i en les voluntats individuals; tasca que si és difícil és igualment l'única de resultats pràctics i de sòlida edificació per al demà. Molts esforços generosos (i alguns ben reeixits, val a dir-ho) s'han desplegat en el camp catòlic en aquest sentit i en la susdita direcció. Però, ¿ens caldrà dir també que així com les iniciatives han estat múltiples i diverses, ens plauria veure com troben entre elles el punt de contacte que les faci convergir a una sola acció?

Entre grups que tenen una doctrina comuna, un programa únic a realitzar, una característica cristiana i professional (ja que barrejar-la amb altres orientacions i complicar-la amb altres característiques valdria tant com perjudicar la tasca) i un esperit únic, ¿per què hi ha d'haver dificultat per arribar a la unificació d'esforços, que tan necessària ha d'ésser? Almenys sabem de tres agrupaments diversos que porten a cap una tasca ben profitosa d'educació professional i un inici de formació sindical cristiana, tots amb persones ben disposades, amb esperit recte i generós, amb elements necessaris i fins amb publicacions distintes. I nosaltres demanem si hi hauria possibilitat de sumar aquests esforços, d'ajuntar aquestes voluntats, ja que d'altra manera es corre el perill de l'esterilitat per a tots, sobretot tenint en compte que el treball ha d'ésser lent i de poca florida momentània i, per tant, de continuïtat d'esforç.

El nostre esperit individualista ens porta fins i tot a introduir l'individualisme en el món de les associacions. I res no podria ser-nos tan pernicios en aquest terreny cristià-sindical com la divisió des dels començaments i la florida de diverses branques de manera que totes resultessin esquifides i isolades entre si.

Ja sabem que costa molt rompre personalismes, trencar el glaç entre entitats ja constituïdes i en ple, encara que modest, funcionament; però sabem igualment que el camp cristià s'ha de caracteritzar pel sacrifici i que en ell la glòria creix a proporció del sacrifici i l'abnegació. ¿Hauria de costar molt celebrar unes conferències entre dirigents de les diferents actuacions sindical-cristianes per a veure d'arribar a coincidències de procediment, ja que les coincidències d'ideari han d'existir necessàriament per sota dels matisos diferents?

Samú, el mal pastor

PER JOAN ARNAU

Samú no era pas un bon company. Quan tots els altres pastors ajuntaven llurs ramats i ells mateixos menjaven el seu pa tots plegats i bevien de la mateixa gerra, Samú recollia les seves ovelles separadament i menjava i bevia tot sol. Els altres passaven quinze dies i més sense baixar de la muntanya a veure els de casa seva, Samú havia de baixar pel cap baix dues vegades la setmana. Els altres reien sovint i els roquissars de les serres s'alegraven de fer ressonar aquelles rialles, Samú parlava poc amb els altres i no reia mai. I qui en patia més de tot això era el seu rabadà Damin que de bona gana hauria conversat, rigut i menjat en companyia dels altres i, tant si volia com si no, no es podia moure del costat de Samú i havia de suportar l'humor agre del pastor que li feia d'amo.

I tot això era així de dos anys ençà; perquè abans Samú havia estat un minyó eixerit i tractable, fins que es va fer el propòsit d'arreconar diners per qualsevol camí que el pogués portar a la fi desitjada... La primera cosa que va excitar la seva cobejança fou el galliner del costat de casa seva, i més d'una vegada, quan tothom el feia a muntanya a pasturar el ramat, feia una escapada de nit de la muntanya al poble per treure els ous i alguna polla de la casa veïna que li servien per fer un bon àpat al lloc de la pastura. I és clar que s'havia d'amagar dels companys pastors que li preguntarien d'on havia tret aquelles bones menges i fins i tot del seu rabadà Damin que en haver menjat les farinetes i el formatge era enviat lluny amb qualsevol excusa. Més endavant li va agafar la dèria de regirar el sarró dels altres pastors per si hi trobava alguna moneda per portar al seu recó. I ara d'un poc temps ençà, si troba ocasió oportuna, fa desaparèixer algun cap de bestiar dels ramats dels altres pastors companys seus.

Com sia que, qui mal no fa mal no pensa, mai ningú no ha pensat mal d'ell. Un pastor lladre en aquelles terres dels voltants de Betlem era una cosa mai no vista. Les gallines se les emportaven les guineus, que n'hi havia força en aquelles cingleres que anaven d'Hebron a Jerusalem, les monedes que es trobaven a mancar en el sarró devien haver caigut saltant marges i xaragalls, les ovelles tenien per enemics els llops que sobretot a l'hivern venien de les serres nevades del Líban o de les de la Transjordània.

El fet va ser que quan aquella nit es va esquinçar la tela del cel estelat deixant veure les clarors de la glòria i deixant passar tot aquell regueró d'àngels que arribaven del cel a la terra i omplien de cantúries l'ambient, Samú, a dues-centes passes d'on es feia la festa, roncava de la manera més descosida que un hom pot arribar a suposar. Damin, el seu rabadà, no que no dormia, i tot seguit que veié la gran resplendor i aquell àngel més llampant que plata fosa que parlava al cercle dels pastors també hi volgué ésser i corregué cap allí i ho va sentir tot, tot; que el cel estava ple de glòria i la terra de pau, que ja s'havia acabat el temps de l'esperança i co-

mençava el del goig; que els havia nascut el Crist Salvador a Betlem i que el trobarien a una establia ajegudet dintre una menjadora. I quan tot va tornar a ser fosc i els pastorets es deien: "Anem-hi totseguit i vegem això que Déu ens ha anunciat", el pobret Damin, ple com els altres de tan sant desig, deia:

— Jo no sé si Samú em deixarà venir; espereu-me una poca estona que li ho vaig a preguntar.

I se'n va anar on dormia Samú, el va sacsejar per despertar-lo i li ho va contar tot i li va demanar permís per anar-hi ell també. Samú es va despertar i tot rumiant quina en faria, va anar a on eren els altres a veure que en pensaven i com que els veié tan engrescats els va dir:

— Feu bé d'anar-hi i mentrestant jo us guardaré els ramats i quan tornareu ací, jo hi aniré tot sol si em dieu que l'heu trobat i l'heu vist. I tu Damin, vés-hi també, si en tens ganes.

Ell el que pensava era que mentre tots serien fora faria de les seves. Mai no trobaria tan bona ocasió.

Tot just hagué parlat que els altres ja saltaven quintanes avall i darrera de tots Damin, que per molt que corria tot just si els podia seguir, perquè era el més jovenet de tots. Poca estona després Samú ja els havia perdut de vista. I ara veureu quina en va fer. Ja feia dies que havia ullat un anyellet que era el més gros de totes aquelles ramades. Encengué la farola amb una flameta del foc on s'escalfaven i, anant d'ací d'allà sense fer fressa, totseguit el va haver trobat. De bell antuvi li va posar un morrionet perquè no pogués balar i ben lligat de potes se'l va emportar al seu jaç i el va amagar sota la seva manta, a veure venir.

Ja serien ben bé les quatre de la matinada que se sentien les rialles i les cantades dels que tornaven de Betlem. El primer a comparèixer va ésser Damin, qui havia pujat la costa amb presses per ésser el primer a parlar amb Samú.

— Mon amo, correu-hi que no us en penedireu. Si bo és el pare, més bona és la mare. I quin nen! M'ha rigut i tot! I quina claror! Com si el sol fos dintre la barraca. Creieu-me que això és cosa del cel. I no us podeu pas errar. ¿Veieu aquella resplendor d'allà baix, com si allí fos de dia? Ella us dirà bé prou el lloc i el camí. Aneu-hi, mon amo, que hi sereu ben rebut.

— Ja tinc el present a punt. Me n'hi vaig.

I carregant-se a coll l'anyellet començà a davallar per la dreuera costa avall per camí diferent del que pujaven els seus companys, posat que no li convenia fer-s'hi trobadís. Ell havia pensat que faria com si anés a Betlem, però on aniria és a casa seva a Phagor a amagar el robatori i després tornaria a pujar i contaria qualsevol embusteria de si havia vist o si havia fet o si havia dit, i l'endemà amb qualsevol excusa tornaria a baixar a vendre el cap que bé li valdria tres unces de plata pel cap baix, tres unces que amagaria amb les altres dins la palla de la màrfega. Quant a la resta, ni ell havia vist la resplendor

de què li havia parlat Damin, ni ganes, ni tampoc n'havia de fer res, i tant se li'n donava.

Creurieu que anava tranquil? Vegem-ho. El primer temps li va passar com si res. Només tenia un pensament i era com s'ho faria per dur a terme el negoci, quan, com i a qui oferiria la venta, el regateig que faria, els motius que donaria per vendre un cap tot sol, quines coses contaria als companys i al rabadà Damin que justificuessin l'absència, com els faria creure que havia anat a Betlem; però tot seguit que va perdre de vista la foguera dels pastors i es va veure ben a les fosques les cames li van començar a tremolar. Sentia una basarda inexplicable, inexplicable perquè tenia els camins ben coneguts i la vista feta a caminar de nits i sense claror. Afegiu-hi ara que un mussol d'ulls rodons i fosforescents l'anava seguint, volant de branquilló a branquilló pels coscolls que vorejaven el camí i encara que només pronunciava aquell *xut* tan pacífic que tots els pastors se saben de cor, a Samú li semblava que deia: "És que fuig!, és que fuig!" Quan el mussol va deixar de seguir-lo, uns corbs que dormien sobre unes roques del cim es van deixondir, batent les ales sense moure's gairebé del lloc on eren, li semblava a Samú que cridaven: "Lladre, lladre!" Més enllà uns ocellets despertats pel rodolar dels còdols feien un gemec que li semblava voler dir: "És aquí, és aquí", fins que vingué el sobresalt fort quan una guineu que dormia prop del corriol va fugir movent fressa en trepitjar la fullaraca, la pinassa del bosc. Llavors fou quan, perduda la serenitat, es va posar a caminar precipitadament pel bosc deixant el camí

i va passar que la manta que portava a l'espatlla i que aguantava l'anyell en el doblec, se li va agafar a un secall i el fugitiu es va imaginar que algú l'aturava, va llençar la manta i l'anyell i ja no va pensar en altra cosa que córrer a la desesperada per escapar-se d'aquella mà que l'encalçava, sens veure on posava els peus i on anava, fins que va fer un salt en el buit i va caure daltabaix d'un penya-segat i va anar a estabellar-se el cap contra un penyal.

Encara va viure una estona per fer arribar muntanyes amunt els seus crits de dolor i perquè els seus ulls esfereïts poguessin veure obrir-se la terra i sortir d'ella set dimonis encesos com betum inflammat que es donaven les mans i ballaven una infernal sardana al seu entorn. ¡Qui sap si esperaven la seva ànima!

Els crits no foren sentits de ningú, i fins passats dos dies, no es va escaure que passessin uns pastors per dalt del tallat on Samú s'havia estibat, els quals, guaitant a la fondalada, veieren una taca negra, ben negra, però que semblava movable com feta de peces vives. Un d'ells agafà un palet i el va tirar a baix. El palet va petar a un rocallís i amb el soroll que féu la taca negra es va disgregar a trossos i cada tros no era altra cosa que un corb, i, després d'haver volat mandrosament dues colzades a la rodona, es deixaren caure al mateix lloc reconstruint la taca de la mateixa forma i recomençant l'àpat que de mala gana havien deixat. Un dels pastors va dir:

— Fan gran festa d'una ròssa. Demà els ossos quedaran ben nus, amb els convidats que porta a sobre.

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

Catalunya Social?

COL·LEGIALS

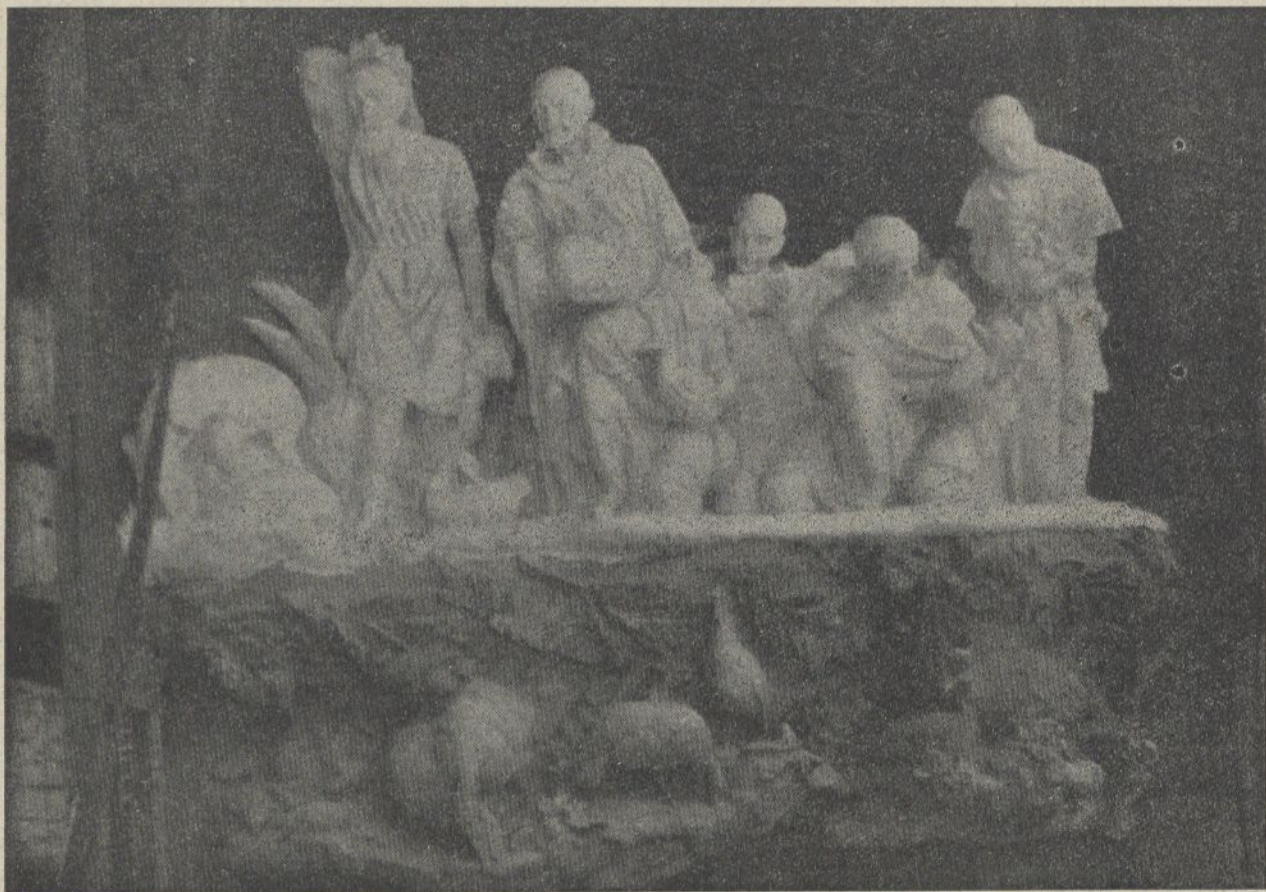
El més extens assortiment
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

L'admirable grup de l'Adoració dels Pastors, obra de l'escultor Salvador Dalí, ara presentat en el Portal del Naixement, de la Sagrada Família.

Actualitat del temple de la Sagrada Família

PER R. RUCABADO

No es pot comprendre ni conèixer el gran temple de la Sagrada Família de Barcelona sinó de dalt estant, des dels noranta metres i quatre-cents graons de cadascun dels quatre campanars. Per aquestes estranyes analogies involuntàries que reaccionen per damunt de la lògica, però descobrint en l'absurd mateix una misteriosa relació oculta, la fatiga i el vertigen, la dificultat d'alguns passos, l'estretor d'un congost i l'haver de pujar un tram d'escala materialment de quatre grapes, em suscità, per estranya compensació, el record del descens, fa vint anys, a una mina d'hulla. Tot girat al revés, els campanars són com uns pous en el cel i hom els basteix i hom s'hi enfila per arrencar del cel quelcom més preciós que el negre mineral: la blanca i alada pau dels espais, la pau i la llum de Déu que els cloquers puen i reparteixen, aquella aigua bona que Crist sedejant no demanava sinó que oferia vora el pou de Jacob. Les esglésies tenen un cloquer, o dos en mesura màxima. Però la Sagrada Família ja en té quatre i en tindrà dotze i quatre més encara; total setze, i hom pot somniar la meravella de setze campanars d'un sol temple que repiquen a festes. Si quatre sense campanes ja són una festa i són admirables

com quatre germans, major festa és pujar-hi. Muntar, talment infiltrant-se per dins dels murs de pedra calats, dalt de les quatre torres de pedra que rematen en una creu episcopal florida i rient amb boques de rosa i d'or, enfonsades en el blau del cel per xuclar i portar a la terra l'infinit.

L'home és un ésser estrany, creuat per dues verticals que el xuclen i l'atrauen en sentits distints. El cos i la matèria el xuclen cap a terra i cap al centre de la terra i cap als inferns on cau quan es deixa anar pel seu natural pes físic i instintiu. Però hi ha una altra vertical poderosa que el xucla des de dalt, i l'estira d'amunt i cap amunt: és l'esperit, és l'infinit, és el cel, és Déu. I una de les proves més grans de la noblesa d'aquest enlairament, és aquest temple de pedra de Barcelona, monument de pedra, no de ferro i ciment, sinó de pedra com les catedrals, les seves germanes seculars, però amb mèrits més insignes per l'atreviment de la construcció sense parió ni precedent, construcció que s'aguantava com un home amb l'aplom de dos peus. Aplom que porta a altures mai no vistes sants i figures i capelles senceres com la Llotja de la Coronació, i ocells i estels i flors de pedra, en un salt

cap al cel segons la vertical que s'enfila al zenit. I aquesta cosa mai no vista en el món la tenim en la nostra terra i ciutat, a Barcelona. Quan hom es troba a dalt d'aquesta muntanya artificial, muntanya de pedra aixecada d'un voi per lloar Déu, aixecada de dret per anar al cel pel camí dret i curt, hom es demana si és cert que es troba enfilant-se a un monument de pedra sens comparança més alt que tota construcció de pedra en la ciutat. Hom es veu transportat a la regió de boires, a l'igual que les masses de pedra esculturada o esbadellant-se en voltes i cimboris i campanarets i arquivoltes per aquelles altures inversemblants. Hom es demana si és cert que el qui ho construí era un home de la nostra terra, i si és cert que aquella ciutat estesa als peus és la ciutat nostra i si el mar és nostre mar. Si la ciutat de tanta meravella i privilegi és la per tantes altres causes contristada Barcelona.

Els lectors hauran vist que d'algunes setmanes ençà es torna a parlar, en diaris i fulles, del temple de la Sagrada Família, i que des de l'altre món En Joan Maragall torna a impetrar aquella "*Gràcia de caritat*" i a ponderar aquell "*Temple que neix*", i la paraula petitòria del qui fou i encara és verb de la nostra terra, torna a plorar i gemegar i a demanar almoina, perquè està vist que aquest temple ha d'ésser bastit amb almoines, i que el temple més ric de tots els de Barcelona, més ric en art i en volada artística i en originalitat i potència constructiva i més ric en significació espiritual, necessita dels qui per ell demanin pa tal com l'infant Jesús, centre del temple, en demanava segons el dramàtic poemeta de Mossèn Cinto i la melodia de Nicolau. Sant Josep pare nutríci de Jesús, i Maria Verge, i Mare de Jesús, van pels carrers i places de Barcelona i Catalunya i de tota l'Espanya i les Amèriques i les Filipines demanant per boca d'uns quants homes de bona voluntat el pa de l'infant Jesús, que és el pa humil de pietat per a bastir un temple. Temple expiatori, perquè és ofert no per simple pietat a la Família Sagrada, sinó en exercici d'expiació i penitència per als nostres pecats, pecats de tot un poble, i de qui sap els pobles, per als pecats de tantíssims que hauríem de sentir-nos agermanats en la humilitat i en la contrició.

Torna a sortir la veu d'En Maragall i torna a sortir la veu d'En Llimona. Tornen a captar per al temple de la Sagrada Família, i tots els escriptors cristians hem d'oïr la mateixa consigna. Perquè aquesta capta és sagrada; vull dir més sagrada o especialment sagrada, perquè ens hi va el perdre la gràcia del temple, és a dir totes aquelles gràcies que els constructors, i el constructor per essència que és En Gaudí, es proposaren i per les quals es van moure tants cors en cinquanta anys per totes les terres hispàniques, peninsulars i ultramarines. L'obra torna a estar en crisi i la construcció està deturada. Aquesta és la veritat tremenda, i això ningú no pot sentir-ho sense que com a cristià no se li contristi el cor i com a ciutadà no li surtin tots els colors a la cara.

L'obra de construcció està deturada i sols avança molt lentament la decoració de la part construïda. És precis que tothom se'n compenetri, i deure dels que ho sabem és dir-ho i escampar-ho. Per a la construcció, àdhuc lenta com ha d'ésser, lenta i madura com l'obra de totes les seus del món, que no són esglésies de moda sinó temples principals, cal una

plantilla almenys de cent homes, i no treballadors vulgars, sinó escollits i familiaritzats, units en esperit amb la idea de l'obra i amb el pensament de l'arquitecte. Per baixa d'almoines, baixa de rendes i puja de jornals i materials a poc a poc s'ha anat minvant el contingent dels cent primitius operaris, i avui no arriben ni a la cinquena part del primitiu personal, són solament 19. Es conserven els més artistes i de més difícil substituir: els escultors i picapedrers, però de manobres i paletes ja es pot dir que pràcticament no n'hi ha, perquè res no es construeix de nou, i res no es pot construir sense cabals suficients per a reorganitzar la plantilla. Totes les rifes del món que tragués Barcelona, i totes les prosperitats que en els ordres materials pogués ambicionar i prodigiosament obtenir, no bastarien a cobrir la taca negra que es formarà en el cel damunt del firmament nostre, si el temple de la Sagrada Família falla.

Però encara més tràgic que la reducció del treball serà la cessació total, plegar del tot, i aquest perill és pròxim si l'ajut del poble no subvé, oportú, ràpid i suficient. En aquesta hora crítica per al temple i per als altíssims ideals i missió espiritual del temple, convé fer avinent una observació de la qual com de moltes veritats evidentíssimes no en formem concepte, de tan patents que són. Cal observar a tothom que el temple de la Sagrada Família *no existeix* encara. Existeix sols en projecte, en intenció i en construcció. Però ço que els nostres ulls admiren, ço que sense admirar-ho i potser sense mirar-ho veuen els ulls de tots els barcelonins, és *la porta*, una porta del temple, i una porta no és el temple. És un portal que d'un buit s'obre a un altre buit. Portal meravellós; insigne, miraculós i tot, però només un portal. I mentre no hi hagi la nau coberta per estatjar el Santíssim i el culte, no hi haurà temple encara. Mireu, doncs, quant n'hi falta! ; Mireu si en manca, de temps i de treball per a cobrir! Mireu si en manca perquè l'espai on volen els ocells i juguen els infants i els vellets prenen el sol, sigui cobert per a la seva destinació veritable, perquè el sol s'ha de prendre a fora i no dins del contorn del temple. No podem ni devem acostumar-nos a veure la Sagrada Família com un recés assolellat, popular i fins poètic. La poesia vindrà després, però ara és necessari aixecar columnes i parets i elevar les voltes, perquè aquell espai no és per al sol, és per a Déu.

Una ruïna pot ésser admirable i venerada encara que no conservi sinó fragments i panys de paret i pedres enderrocades. Els fragments poden servir la majestat de la vellesa, de la vida que fou. Però una obra en construcció, abandonada, per admirable que artísticament sigui, no és sinó una ignominia, i és tan vergonyosa com l'espectacle d'una impotència. Barcelona concebé el temple i ço que és concebut i surt a llum te per nom *un fill*, i aquest gran fill de Barcelona, de Catalunya i d'Espanya — escollíu l'amor patriòtic que més us plagui — *s'ha de pujar*, com diu la frase casolana, s'ha d'educar i criar i fer gran i ha de donar el fruit. Els pares no poden abandonar els fills, sota pena de greu pecat i crim, i el poble que ha parit el temple de la Sagrada Família no té el dret d'abandonar-lo, i si ho fa caurà damunt d'aquest poble la indignació i el menyspreu dels altres pobles i de la història.

No és lícit el criteri acomodatíci d'estalviar-se

l'ajut de la caritat perquè ja és sabut que és obra lenta. Ja ens conformem que l'obra sigui lenta, però no ens conformem a veure que s'atura. Fa cinquanta anys, mig segle ja, que es començà aquell temple, i no hi ha temple. Que un cop enllestida la nau, quan s'hi celebri culte, es vagin prosseguint les obres i s'aixequin els campanars que manquen i els cimboris, tot això és molt conforme. Aquest és el procés de les grans catedrals gòtiques. Algunes d'elles, com la de Colònia, i la mateixa Seu de Barcelona, no s'han acabat sinó dins de la nostra present generació, però en realitat ja feia centúries que servien com a temples catedralicis. Així, doncs, que consti aquesta veritat tan certa i tan angoixosa de dir, però tan absoluta i tan veritable: no tenim el temple encara, perquè no es podrà dir que tenim temple fins que a la Sagrada Família de dalt, no en cap construcció provisional sinó en l'altar major, es digui missa. I a aquesta finalitat s'haurien de concentrar els esforços i les caritats; que es pugui dir missa al Temple Expiatori de la Sagrada Família.

Una altra consideració, tècnica i urgent, abona la represa immediata de les obres i la reorganització dels treballs amb cabals no escatimats. És l'estabilitat de la part construïda. Per admirable que sigui i felicíssima la solució dels problemes d'estabilitat, i per seguretat absoluta (humanament, és clar) que la mole admirable del Portal del Naixement s'aguanten tota sola ferma en els segles, en realitat no ha estat pas bastida per a això, i moltes parts d'ella necessiten les compensacions i repartiments de pes que han de venir de l'interior de la nau, i així mateix en l'absis. Ningú no fa una porta per deixar-la tota sola, sense casa, com si fos el pas d'un camp. No tempteu Déu ni la natura, i no sé si podem demanar que Déu conservi ço que nosaltres hem abandonat.

No hi val tampoc a dir que els temps són dolents i adversos. Són temps de pecat i per a això és l'expiació. Convé que aquest valor i missió transcendental del temple no sigui de ningú oblidada. Temple per a demanar perdó, i això és: com més pecats, més perdó a demanar i amb més fervor i sacrifici. Fa pocs dies excitàvem el cor dels catalans per Santa Maria de Vilafranca, destruïda en unes hores de follia, que per la passió i maldat d'uns quants ha fet perdre a aquella ciutat i a Catalunya un joiell secular formosíssim, i per tornar a tenir-lo calen milions. Així i tot, juntament amb la reconstrucció de Santa Maria de Vilafranca i altres esglésies catalanes enderrocades en aquella jornada llòbrega, cal anar edificant el Temple Expiatori amb més delit que mai. La reconstrucció de les esglésies violades és la restauració material. L'edificació del temple de la Sagrada Família de Barcelona és la reparació moral: l'expiació de la culpa.

Amb les dues mans cal demanar almoïna, amb les dues mans cal construir. Els cristians som així i no podem ésser d'altra manera: pidolaires i constructors. Els revolucionaris són els qui roben i destrueixen. És la seva essència, la seva definició. El cristià ha d'edificar i no pot menys que edificar, materialment i moralment. El que no té, demana; el qui té, dona. El qui pot, construeix, i el qui no pot construir ajuda a la construcció dels altres. Ací teniu el resum de l'economia cristiana. És tan essencial en els cristians edificar, que cristià que no edifica, materialment o moralment, és cristià perdut.

Així, doncs, construint la Sagrada Família, i vint esglésies alhora, bo i reconstruint les enderrocades, tot alhora també, no fem altra cosa que obeir a la llei de l'economia cristiana. L'Arquebisbe de París, Monsenyor Verdier, ha fet construir, totes alhora, mitjançant un emprèstic i una energia colossal, seixanta esglésies a la metròpoli, totes de planta, totes edificades pels millors arquitectes i decorades pels millors artistes. I centenars d'obrers tots alhora treballen en ço que la premsa catòlica francesa anomena *les chantiers du Cardinal*. ¿Aquí no podem entre tots mantenir els cent obrers de la Sagrada Família? Fins per caritat directa envers els obrers hem de fer-ho. Perquè recordeu que va dir el Papa actual Pius XI, no fa gaire, que la millor caritat i la més eficaç i la més pràctica és donar treball, donar feina...

¡Ah, si l'Església Catòlica dominés invicta, i els cristians exercissin l'hegemonia social! ¡Com es reduiria el nombre paorós dels obrers sense feina! Només a fer i aparellar obres d'església i de pietat, temples, capelles, escoles, hospitals, institucions caritatives, a construir-les, amoblar-les, decorar-les, hi hauria feina permanent per a tots els parats de tots els oficis. És ço que deïem, el cristià necessita construir, és la llei seva i de la seva religió.

Però, ai!, molts i molts cristians no senten avui aquesta llei ni aquesta necessitat espiritual i religiosa, aquesta febre edificadora, perquè la vida de molts ja no edifica. No és excusa suficient l'atmosfera contrària. El cristià, ha dit també el Dr. Torras i Bages, i això cal gravar-ho a la ment, és fet per a dominar. I la constància heroica dels qui responen a tanta hostilitat i a tanta destrucció, edificant, construint, erigint sense treva, aixecant esglésies i elevant parets i portant en els aires la creu victoriosa i el nom i la glòria de Déu, exerceixen el domini social que és el primer auguri del triomf de Crist a la societat malgrat enemics i adversaris de tanta mena. Malgrat tants enderrocs, els miracles pugen més, i hem d'ésser dignes dels miracles.

“¿Qui va somniar el temple de la Sagrada Família abans que nasqués?”, pregunta en Maragall a l'article *El temple que neix*, escrit fa trenta-quatre anys. “¿Qui aplegà els primers recursos? ¿Qui va concebre la seva mole? Qui l'aixecà? ¿Quines vides es consumeixen a crear-la? A totes aquestes preguntes contesta una sola paraula: la fe. La fe en les altures, en l'ardor de la qual es consumeixen tots els esforços i en el resplendor de la qual desapareixen tots els noms. La fe anònima i abnegada en un Regne dels cels aixeca un temple que veuran les generacions futures.” Però, ai!, si les generacions futures no el veuen... La nostra ja és la primera de les generacions que alludia en Maragall. Ai, si el temple se'ns detura i se'ns mor a les nostres mans. Ai de la fe, si el temple s'estroneja, perquè serà el senyal que abans del temple és la fe la que ha mort.

Aneu-hi, visiteu-la, la Sagrada Família. Tot just ara han presentat el bellíssim grup, en guix, de l'*Adoració dels pastors*, que omple un gran buit en el Portal del Naixement, i dona vida al conjunt, i totes les escultures, parlen i palpiten com un temple parlant. Ja aquesta era precisament la gran funció pedagògica de les catedrals gòtiques, rublertes d'escultures simbòliques i històriques, ensenyança plàstica de la doctrina i de la història sagrada. Aquesta funció el temple d'en Gaudí l'acompleix en singular

brillantíssima manera. El bé de Déu escultòric n'és la riquesa i la glòria, tanta, potser, com la mateixa arquitectura. I no seria trist, i humiliador, i un oprobi fatal, que arribat a moment de bellesa i gràcia com és la fita actual d'estar acabats els quatre cloquers del portal i tan avançada la decoració escultòrica, hagués de plegar l'obra, com noia verge que en l'esplet de l'abril i a punt de prometença es decandeix i mor?

No demanen milions els captaires de la Sagrada Família. La pluja menuda es la més fèrtil, però constant, incansable, pacient, repetida, perseverant. Aquell costum, retret per Maragall, que tothom deixés per a la Sagrada Família una part en el testament, com era de consuetud barcelonina la deixa per a l'hospital de la Santa Creu, inexcusable en els testaments dels ciutadans d'antany. Tots hem desitjat restaurar-la aquesta consuetud, però al costat de la deixa per a l'hospital, també ha d'haver-hi la deixa per a la Sagrada Família, com a obra col·lectiva que tots hem de sentir obligada, com a deure que passa de pares a fills. I per Nadal i per cap d'any, el donatiu també, que podem igualment fer consuetudinari, moralment obligat, d'un present, humil com de pastors o magnànim com de reis, a Jesús i Josep i Maria en el seu portal i bressol i temple màxim. Això és el que se us demana, barcelonins, lectors, homes de tot arreu, catòlics i cristians que llegireu això o que ho sentireu dir.

Molt més us en diria, però almenys aneu a veure l'obra realitzada i el que manca dir us ho dirà la Sagrada Família mateixa. Podem parlar com Jesús: — Oh Barcelona, "si coneguessis tu també majorment en aquest dia teu, allò que seria la teva pau". Si coneguessis ço que t'ha estat donat, el privilegi i el favor, la fortuna celestial que t'han estat donats amb aquesta meravella. En Gaudí un dia escriví en l'àlbum de l'Orfeó Català: "al cel tots serem orfeonistes". Felicíssima, inspirada paraula, que llargament es pot comentar i glossar. Aneu al temple en construcció que ens anticipa el cel per l'harmonia, la bellesa, l'eloqüència simbòlica. Aneu-hi, i podreu dir, si la vostra caritat hi ajuda: no sols al cel serem, sinó també aquí a la terra, som artistes, escultors, mestres de cases i arquitectes. Perquè la nostra fe i la nostra voluntat i la nostra almoïna haurà ajudat a florir i a fructificar l'obra beneïda dels artistes, obra inspirada per glorificació divina que també glorifica els glorificadors.

Per Sant Ramon de Penyafort

El nostre il·lustre amic i mestre, el canonge Dr. Josep M. Llovera, catedràtic de sociologia cristiana, que s'havia encarregat del sermó a la festa consuetudinària de Sant Ramon de Penyafort a la Catedral, està allitat fa dies per una malaltia obstinada, per bé que en camí de millora. Preguem a Déu i a Sant Ramon de Penyafort que li retornin la salut plena per tal que es pugui reintegrar a les seves profitoses tasques.

El pròxim número de CATALUNYA SOCIAL estarà en part dedicat a la festa del Sant, que se celebrarà el dia 23, i d'una manera especial serà commemorat el VII Centenari de les Decretals compilades per Sant Ramon de Penyafort. Ens ha promès un article el nostre benivolgut amic, el docte investigador i arxiver D. Ferran Valls i Taberner, especialista també en la biografia de l'immortal Mestre de Penitència.

Donatius rebuts per a la festa

Uns devots del Sant	8 ptes.
Un servent del Sant	25 "
R. C.	4 "
R. P. B.	25 "
A.	5 "
R.	5 "
J. M.	5 "
X.	5 "
F. M.	5 "
X. X.	5 "

Grandíssimes mercès, i Sant Ramon de Penyafort recompensi a tots, i augmenti la caritat!

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA

OSTRAINA

Laboratori: **Casa Santiveri, S. A.**

El millor reconstituent orgànic. Preparat amb la part calça de l'ostra. **RIC EN FOSFATS.** Especial per als vells i nens i molt eficaç en la neurastenia cerebral, anèmia, tuberculosi i malalties dels ossos.
Call, 22 - Balmes, 5 - Trafalgar, 7 - Mallorca, 247

LENCERIA CASA MACIÀ

VDA. DE MARCIÀ PRAI

Fàbrica de Teixits a

LES FRANQUESES DEL VALLÈS

VENDA AL DETALL:

Ronda Universitat, 22
(tocant Plaça Catalunya)

Telèfon 11383

BARCELONA

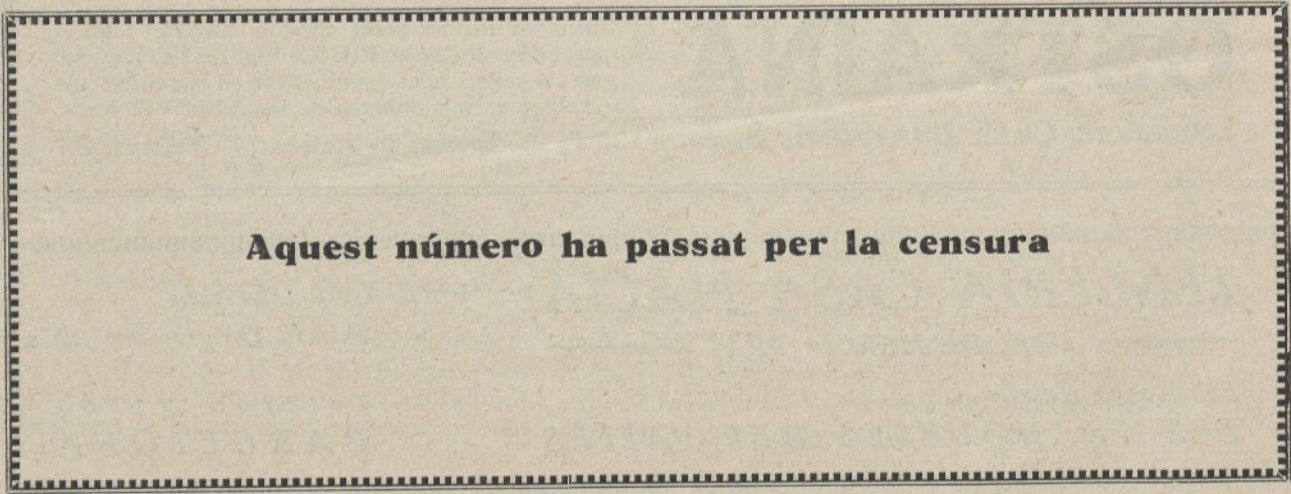

**¿Ja sou subscriptors de
CATALUNYA SOCIAL?**

Aquest número ha passat per la censura

La formació dels infants

PER J. CIVERA I SORMANI

Hi ha gent que creu que per a formar els infants, són suficients les novel·letes rosa i els contes sentimentals que els donen una falsa concepció de la vida. Formar bé un infant és més difícil del que sembla. No cal exaltar la imaginació dels infants perquè ja la tenen prou exaltada. Dieu a un infant que es possible caminar damunt dels núvols i que pujant al cim de les muntanyes més altes podrem abastar un estel allargant el braç i s'ho creurà.

No volem pas que les realitats de la vida entenebreixin l'esperit lluminós dels infants. No; el que volem dir, és que cal bandejar els llibres d'un sentimentalisme morbós que van lentament intoxicant l'esperit dels petits lectors.

De vegades els homes intel·ligents no produeixen els fruits que haurien de produir, per haver estat mal formats.

Per això hem d'agrair l'esforç dels qui estimen la joventut i saben conduir-la pel camí dretur.

S'ha celebrat, al Palau de la Música Catalana, la sessió tradicional de rondes, cançons i jocs d'infants, sota la direcció del mestre Joan Llongueres.

Si els Reis màgics davallen del cel, amb la testa nimbada de llum, per tal d'ofrenar belles joguines als infants, el mestre Llongueres els ofereix cada any cançons i jocs que fan més intensa l'alegria que porten dintre l'ànima.

El mestre Llongueres, davant l'Institut Català de Rítmica i Plàstica, realitza una tasca eminentment educativa. En aquest aspecte mereix l'agraïment de tots els catalans.

Escriure cançons per als infants no és pas una cosa massa planera. Cal conèixer la psicologia dels petits cantaires, als quals van adreçades. I cal també ésser una mica infant. Els qui no porten molta de llum a dintre difícilment escriuran una cançó que plagui als infants. Aquests volen cançons que siguin clares i transparents com l'aigua dels rierols.

El mestre Llongueres ha demostrat posseir grans aptituds per a fer cantar els infants. No ens ha d'estranyar que excel·leixi en aquest art perquè és poeta i és músic. Els infants que no han abandonat encara el món blau del somni i de la fantasia estimen els poetes i els músics. Per això el mestre Llongueres té al seu entorn un estol d'infants que l'estimen i l'admiro.

Caldria que tothom s'adonés de la transcendència que té l'obra educativa que realitza. Els llecs en aquesta matèria segurament creuen que la rítmica i la plàstica no són altra cosa que petits entreteniments. Que observin la transformació que s'opera en els infants, i canviaran d'opinió.

La rítmica dona als infants una gran agilitat i una elegància en els moviments. Els infants feixucs i matussers van esdevenint lentament àgils perquè el ritme els dona una gràcia que no tenien.

L'home és un ésser intel·ligent, però la intel·ligència li serveix de ben poca cosa si no se sotmet a una

disciplina. La terra és pròdiga, però cal saber-la conrear. Segurament no hi hauria tanta de gent que resta insensible davant les belles manifestacions de l'art si algú els hagués desvetllat l'esperit. Quan les tenebres planen damunt d'ell és impossible copsar la bellesa del món exterior.

Més d'una vegada hauréu sentit dir que la música és un soroll desagradable. Els qui neguen les excel·lències de l'art de la música, que és el més profundament espiritual, és que estan mancats del sentit de percepció dels sons. No sé si us hauréu fixat que, generalment, els detractors de la música són gent aspra i poc dúctil. Els manca precisament l'harmonia i la flexibilitat que els donaria l'art musical.

¿Podeu imaginar-vos, posem per cas, que Mozart fos un home aspre? Beethoven, com és sabut, tenia un aspecte una mica feréstec, però portava a dintre una ànima d'infant. Cal únicament llegir les cartes que s'han publicat adreçades a diverses dames alemanyes per a convèncer-se de l'infantilisme i de la tendresa del gran músic.

En canvi podríem esmentar el nom d'algunes persones intel·ligents que no senten cap mica de simpatia per la música, que tenen un caràcter aspre. Rebutgen l'art dels sons, i no es donen compte que, si en lloc de rebutjar-lo l'estimesin tindrien un caràcter més dolç i suau.

La música, especialment la religiosa, obre les ales del nostre esperit i l'allunya de la terra. Si penetreu dins d'un temple amb el cor una mica apesarat, i sentiu les dolces sonoritats de l'orgue, a poc a poc anireu oblidant totes les coses del món i tindreu la sensació que us trobeu ja dins la llum blava del cel.

Si després de sentir cantar una Cantata de Bach, seguiu dient que no us plau la música, és que han caigut ja les ales de la vostra ànima.

La música, però, no és solament un art que produeix un goig estètic, sinó un art profundament educatiu.

Calculeu, doncs, el bé que ha fet el mestre Llongueres, desvetllant en els infants sentiments nobilíssims. Els infants que canten són iniciats en l'art excels de la música. Com que el cant va acompanyat del gest, aquest esdevé elegant perquè obeeix a un ritme. Els moviments rítmics, a més de donar una agilitat als infants, els donen una harmonia. Quan el gest és elegant, la paraula és bella. Diríeu que el gest és el que fa florir la paraula arran de llavi.

Les cançons, els jocs i les rondes tenen la virtualitat de fer esdevenir gentils els infants. En aquests temps de plebeisme cal donar una gran importància a la gentilesa. Si els homes són matussers, procurem, si més no, que siguin gentils els infants.

Amb la rítmica i la plàstica els podem donar una elegància que si els penetra dintre de l'ànima, mai no els abandonarà.

Agraïm, doncs, l'esforç del mestre Llongueres, el gran educador dels infants, que sap posar dintre de llurs esperits una mica de llum i de gentilesa.

Moviment catòlic

Una petició de la internacional sindical cristiana. — La conferència internacional de sindicats cristians, d'acord amb les organitzacions de la joventut obrera catòlica, vol organitzar una petició mundial dels joves parats, adreçada a la Conferència internacional del treball que s'obrirà a Ginebra pel juny de 1935.

Heus ací el text de la petició:

"Som milions de joves parats escampats per tot el món. L'ofici que hem après no ens permet guanyar-nos la vida d'una manera digna.

El nostre valor professional disminueix a poc a poc a causa de la inacció. Cada dia ens fatiguem en va cercant una collocació. Totes les portes se'ns tanquen.

Amb la incertesa del dia de demà, la nostra misèria i les nostres privacions creixen. A desgrat de tots els esforços el descoratjament s'apodera de nosaltres.

Els que es preparaven per a fundar una llar han de renunciar llurs projectes de l'esdevenidor.

¿Qui dirà la desorientació de milers i milers dels nostres companys condemnats, després de sortir de l'escola, a un atur forçat i precoç, amb totes les conseqüències deplorables?

Urgeix remeiar aquesta qüestió anguniosa de l'atur del jovent, perquè el desordre social de què som víctimes perilla de portar situacions tràgiques.

Que tothom ho sàpiga: ¡No som ni ganduls, ni vagabunds! Que se'ns retornin el més prompte possible les màquines, les nostres eines, el nostre treball.

Manifestem el nostre agraïment a la "Confederació internacional de sindicats cristians" i a la "Joventut obrera cristiana" per haver-se preocupat de la nostra situació i per haver pres iniciatives en pro de la joventut parada. Esperem que la Conferència internacional del treball predrà en consideració les nostres suggestions i que intervindrà prop dels governs que hi estiguin representats per a dur-les a la pràctica.

Concurs moral i material: Precisa que els poders públics remein la situació dels joves parats:

1.er Per la realització de treballs especials, tingudes en compte en tant que possible, les aptituds dels parats, la formació llur, i els drets essencials de la persona humana.

2.^{on} Per l'estudi i la realització de tots els mitjans propis per evitar les conseqüències nefastes immediates o llunyanes de la falta d'alimentació.

3.er Per formes apropiades d'assegurança per als parats i per lloguers els quals permetin als joves parats el viure dignament.

4.^{art} Per l'aplicació de certes mesures particulars en relació amb els joves parats que tenen l'edat per fundar una llar.

En fi, que els poders públics reconeguin i ajudin les institucions que tenen la confiança dels joves parats i que estan organitzades en vista a llur formació integral.

Reabsorció dels joves parats: La lluita contra l'atur dels joves i també dels adults reclama una sèrie de mesures urgents:

1.er Allunyament de l'edat d'entrada al treball tant com sigui possible, per mitjà de la prolongació de l'escolaritat a base de formació general, professional i tècnica.

2.^{on} Reducció de les hores de treball amb un salari passador.

3.er Reglamentació del treball assalariat de la dona casada, afavorint el retorn de la mare a la llar.

4.^{art} Prohibició de substituir la mà d'obra masculina per la mà d'obra femenina.

5.^{nt} Aplicació de sistemes de jubilació o de pensionar suficientment els obrers d'edat avançada."

Aquesta interessant suggestió de la Confederació internacional dels sindicats cristians mereix ésser propagada i coneguda.

Nosaltres encara afegiríem alguna petició més a la Conferència internacional del treball que es reunirà a Ginebra i és: Obligar a retornar a la llar la dona que no és obrera i la que és de família que té una posició passadora. La dona ha fugit de la llar sense necessitat en les grans ciutats en la majoria dels casos.

I encara hi afegiríem una altra petició, que és: Evitar la multiplicat de càrrecs dels funcionaris públics i dels homes de carrera. Els "enxufats" són a milers en l'administració espanyola. Els funcionaris no rendeixen perquè són mal retribuïts i tenen múltiples ocupacions. I els homes de carrera, especialment el professorat, no rendeix científicament perquè ha materialitzat totalment la seva professió.

L'episcopat alemany i la neutralitat política. — L'episcopat alemany insisteix i torna a insistir perquè la clerecia s'abstingui d'actuar en la vida política del país. La intervenció de la clerecia en la política suscita odis i malmena l'acció pacificadora dels esperits pròpia del sacerdoci. No fa molt que dos professors de la Facultat teològica de Braunsberg eren condemnats per uns errors greus, fruit d'un nacionalisme exacerbat. Fa poques setmanes que els bisbes de Trèveris i d'Espira en les diòcesis dels quals radica el territori del Sarre, que tanta actualitat té en aquest moment, van prohibir a la clerecia llur tota activitat política en un moment en què el plebiscit excita tantes passions. I darrerament el bisbe de Fulda acaba de censurar l'activitat

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

política del sacerdot de la diòcesi de Breslau Nieborowski per uns articles publicats en el "Diari de Fulda" molt favorables al nacionalsocialisme i també per una campanya intensa feta al Sarre per tal d'atreure els catòlics d'aquella regió. La "Setmana religiosa" d'Aquisgran pregunta a la premsa nacionalsocialista si no faria millor de reproduir la pastoral colectiva de l'episcopat la publicació de la qual fou interdicta, en compte de ponderar la campanya política de Nieborowski.

La caritat. — Antigament la pràctica de caritat era bella i atractiva. Cal només recordar les almoines de Santa Isabel d'Hongria convertides en faldada de roses. O bé cal fer memòria de l'hospitalitat patriarcal de les nostres grans masies conservada als Pirineus fins al nostre record. Molta gent encara sap que el xiprer plantat davant una masia senyala que en aquella casa pobres i peregrins hi trobaran hostatge. La caritat era sempre en espècie; el pobre es partia amb l'amo de la casa el mos de pa o el plat de vianda. Els pobres i els que feien caritat es coneixien i estaven lligats pel vincle de l'amistat que la caritat cristiana lliga.

Amb la creixença ràpida de les ciutats i amb la formació de nuclis de població provocada per l'industrialisme ha nascut el tipus de pobre malcriat, mal educat i malagrat. Ni agraeix la caritat que se li fa ni la demana "per l'amor de Déu".

Arreu d'Europa on la caritat és organitzada s'ha suprimit la caritat en metàl·lic i s'ha establert el cens de pobres. Per mitjà de secretariats de caritat el subsidi a l'indigent ha estat organitzat per tal que l'almoïna doni el rendiment màxim. El captaire, o pobre d'ofici, ha estat eliminat. El particular que fa almoïna dona vals o butlletins adquirits al Secretariat de Caritat, els quals per a ésser fets efectius, han d'ésser timbrats pel mateix Secretariat que té el cens dels pobres.

És per això que celebrem l'organització modelica d'una cuina econòmica catòlica oberta a Madrid per les "Lluïses de Marillac" en la qual se serveixen racions esplèndides per 20, 25 i 50 cèntims, havent-se encunyat a aquest fi unes xapes de 5, 10 i 25 cèntims, canviabls per les racions. Val a dir que en el món catòlic de Madrid hi ha un nucli de dirigents que s'informa del que passa pel món i després actua.

Butlletí d'Acció Social Popular

El 16 del passat desembre, d'acord amb els Estatuts d'"Acció Social Popular", van quedar constituïts el Consell Federal i la Junta de Govern amb els senyors esmentats a continuació:

Consell Federal: Sr. D. Bonaventura Font, senyor Don Marià Espar, Sr. D. Josep M.ª Gich, Sr. Don Eduard Bertrand, Sr. D. Ramon M.ª de Véciana, Sr. D. Desideri Canals, Sr. D. Joaquim M.ª de Nadal, Sr. D. Alexandre Gallart, Sr. D. Tomàs Carreras Artau, Sr. D. Antoni Griera, Sr. D. Lluís Tintoré, Sr. D. Albert Pons, Sr. D. Joaquim Muntañer, Sr. D. Manuel Teruel.

Junta de Govern: Sr. D. Joan Gaya, President; Sr. D. Joaquim M.ª de Nadal, Vice-President; Senyor Don Josep M.ª Gich, Vice-President; Sr. Don Antoni Griera, Secretari-Genèral; Sr. D. Daniel Boixeda, Vice-Secretari; Sr. D. Albert Pons, Vice-Secretari; Sr. D. Eduard Bertrand, Tresorer.

* * *

REPORT DE LA TASCA REALITZADA PER
"ACCIÓ SOCIAL POPULAR" DE BALAGUER
DURANT L'ANY 1934

En compliment del que és estipulat en els estatuts socials d'"Acció Social Popular" s'han celebrat les Juntes Directives i Generals d'aquesta entitat amb

tota regularitat. Fou convocada la Primera Junta General pel dia 17 de gener a 6 hores de la tarda en el nostre estatge, essent l'ordre del dia: *Renovació de Junta Directiva*. Realitzada aquesta amb gran assistència de socis i associades, sota la presidència de D. Marià Espar B. Es procedí seguidament a l'elecció de la nova Junta Directiva, i foren elegits per unanimitat els senyors següents: Josep M.ª de Porcioles Colomer, President; Àngel Farré Riera, Vice-President; Josep Santaegúnia Civit, Secretari; Mercè Florejachs, Vice-Secretària; Manuel Profitós, Tresorer; Paquita Gomà, Bibliotecària; Sebastià Armenter, Vocal; Tomàs Pla, Vocal; Josep Farreres, Vocal; Josep Monill, Vocal; Pere Gatnau, Vocal; Manuel Profitós, Vocal cobrador.

El President entrant pronuncià un bon discurs encomiàstic de la Junta Directiva cessant que fou aplaudit i s'alçà la sessió.

La Junta Directiva regeix diverses seccions de socis d'ambdós sexes les quals actuen autònomament dintre la nostra entitat. A Balaguer, població eminentment agrícola, poca cosa es pot fer que no vagi dirigida a la classe pagesa. Per això, enfocant la

Faseïcles d'Acció Social Popular

Manifest-programa als catòlics de Catalunya. Preu: 0,25. — **Problemes escolars de França.** Preu: 0,25. — **Estatuts. Manifest-programa. Conclusions de la primera Assemblea.** Preu: 0,25. — **Les organitzacions catòliques en els països estrangers.** Preu: 0,25. — **Estatuts de la Federació d'Homages de Carrera "Torràs i Bages".** Preu: 0,25. — **Principis, bases i normes per a l'organització de Cercles Obrers.** Preu: 0,25.

preparació que exigeix actualment una obra de tal envergadura, aquesta delegació es capté en gran manera d'atraure per tots els mitjans els nobles treballadors del nostre camp, tenint cura especial de captar-se el jovent al qual dóna la mà sollicitament tothora, fomentant i afavorint les associacions de jovent que hi ha a la ciutat amb els noms de Federació de Joves Cristians de Catalunya i Avantguardistes de la F. J. C. de C. els quals tenen el local social en el nostre estatge.

Organismes d'Acció Social Popular de Balaguer

Acció: Periòdic quinzenal portantveu d'"A. S. P. de B." i la seva comarca. Té un tiratge de 500 exemplars, dels quals uns 300 queden a Balaguer i la resta va a fora. Ha fet dos números extraordinaris. Té vida econòmica regularment assegurada, i ensem frueix de bona simpatia no solament a la ciutat sinó per tota la comarca.

Secció femenina: Integrada per una selecció de senyores i senyoretes de molta abnegació i sacrifici. Nodreix les conferències de Sant Vicenç de Paül, el Rober, procura classes nocturnes i dominicals per a minyones de servei, etc.

Secció de Joventut Femenina: Treballa amb un entusiasme encoratjador. La seva tasca és principalment de formació.

Secció de propagandistes: Grups de socis i associades que han realitzat diverses creuades per molts pobles de la comarca, a fi de fer-los conèixer el programa d'"Acció Social Popular", havent figurat en alguns d'ells sub-delegacions de nostra entitat, com a Gerp, S. Llorens, Camarasa, Assentiu, Castelló, Mongai, etc.

Cercles d'estudi: Un cop per setmana la Secció Femenina assisteix a una conversa apologetico-social amb un bon percentatge d'associades. Les senyoretes de la J. F. tenen cercle d'estudi religiós dues vegades per setmana.

Rutlla també una classe de llengua catalana de tres lliçons setmanals.

Existeix una classe nocturna diària durant l'època de tardor i hivern per a nois i joves.

Secció Pro Aris: Dedicada al foment del Culte Catòlic. Pròximament hom farà exposició de tot el que ha estat realitzat per aquesta novella secció, creada enguany.

Secció Associació de Pessebristes: Les seves activitats desenrotllades han motivat que en aquesta localitat s'hagin realitzat ja dos concursos de pessebres. El d'enguany amb connexió amb l'Associació de Pessebristes de Barcelona. Hom hi fa treballar els fejecistes que, altrament, tenen respecte de nosaltres absoluta independència.

L'"Schola Cantorum": Acobla el millor de la nostra Joventut Femenina, sota la direcció del competentíssim mestre Mn. A. Vives, Pvre.

En el nostre estatge, amb la colaboració exemplar de les senyoretes M. Floreijachs i D. Barbosa, el director de l'"Schola Cantorum" dóna classes de solfeig i cant, que constitueixen un èxit.

Conferències donades a la nostra ciutat

Diumenge, 26 de febrer. La Srta. Maria Teresa Nobell dissertà sobre el tema "Colom, la seva personalitat i la seva obra".

Dia 9 d'abril. La Srta. Maria Badia dissertà sobre el tema "Els primitius Cristians i les primeres persecucions de l'Església".

Dia 15 d'abril. Conferència de l'intelligent Reverend P. Ignasi Puig i Simon, Jesuïta, Sub-director de l'Observatori de l'Ebre sobre el tema "Les meravelles del Sol".

Dia 16 d'abril. Conferència a càrrec de la Senyoreta C. Pla. Tema: "Sant Tarsici".

Dia 21 d'abril. La Srta. C. Badia parlà del que és "El dia de la dona Cristiana".

Dia 23 del mateix mes. La Srta. Miracle Rubies llegeix un important treball sobre "La Caritat i Sant Martí de Tours".

El dia 25 d'abril. La Srta. M. Dolcet, secretària de Joventut Femenina, llegí una memòria detallada del moviment hagut en la secció de F. F.

El dia 20 de maig donà una notable conferència la Srta. Montserrat de Porcioles en el Casal Cultural Catòlic d'Ibars d'Urgell sobre el tema "l'Acció Catòlica".

Dia 23 de maig: El Dr. Baró, de Lleida, incansable lluitador i propagador del bé social catòlic, donà una conferència en el nostre estatge, sobre el tema "La lluita secular entre el socialisme cristià i el socialisme messiànic".

Dia 8 de juny: La nostra incansable propagandista, Srta. Montserrat de Porcioles dissertà sobre el tema "La dona Avantguardista de l'Acció Catòlica". En aquesta vetllada, hi assistiren delegacions femenines de diversos pobles comarcals.

Dia 14 de juliol. La senyoreta Sastre, de Tarragona, ens parlà d'"Organització".

Dia 30 d'agost. El Rvnd. P. Demetri Pradas S. J. donà una conferència sobre "La Acción Católica y las Misiones".

Finalment la notable conferenciant Srta. Na Mercè Enric, de l'A. C. de Tarragona, dissertà sobre el tema "Valor de l'organització en l'Acció Catòlica".

Cal esmentar que en moltes d'aquestes conferències, hi assistí representació de les delegacions foranes.

I per no allargar més el present report deixem sense fer-ne menció molts altres actes social-catòlics, realitzats sota la direcció de l'A. S. P. de Balaguer.

El Secretari

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

ACADEMIA BAIXAS

Carrer Pl, 1, primer - BARCELONA

DIBUIX I PINTURA

Dibuixos artístics i industrials. Classes per a les escoles d'Arquitectura, Enginyers, Aparelladors, Peritatges i Belles Arts.

Local amb entrada independent per a senyoretes

Carnet setmanal

Moment de confusió. — No sabríem qualificar d'altra manera l'actual moment de la política a casa nostra. Confusió a Madrid i més gran confusió a Barcelona; manca de visió clara dels problemes i de les estructures polítiques entre nosaltres i a la capital de la República; posicions personals ben poc adients a la gravetat de l'hora actual, etc. Tot això fa que la setmana, durant els primers dies de la qual escrivim aquestes ratlles, aparegui tota confusionària des del punt de vista polític i, el que és més trist, ens ofereixi ben poques perspectives consoladores per a l'esdevenidor.

**Aquest número ha passat
per la censura**

**JA SOU SUBSCRIPTORS DE
CATALUNYA SOCIAL?**

A Catalunya... tenim ja Governador General des d'aquesta setmana. Ja ha costat prou el seu nomenament, tot i haver conegut el seu nom pels diaris des de primera hora. I ara que ja tenim Governador General, segons la disposició de la llei, ens cal un Consell Executiu, per reduït que sigui, de la Generalitat, Consell que convé que estigui format pels diferents partits polítics de la nostra terra en la seva quasi totalitat, exceptuant-ne només els que un dia es varen tacar amb la rebel·lió que, per ara i mentre el sufragi no digui altra cosa, no poden tornar a intervenir en les funcions de govern. I ens cal, sobretot, posar ordre i marxa a la màquina de govern i administrativa donant un repòs a l'exèrcit, que ja ha fet prou per nosaltres i que té ben guanyat el dret al descans. Els períodes d'anormalitat no afavoreixen mai la vida dels pobles, encara que en alguns moments, com ha passat a casa nostra, siguin indispensables per a les cures d'urgència.

Ara ja sabem a què ens hem d'atendre respecte a una autonomia que no vam saber mantenir quan la teníem; i, per tant, ens cal anar ràpidament a una normalització del període d'interinitat durant el qual començarem a veure si sabem practicar aquella penitència que han de fer tots els que no saberen gaudir de la plenitud de drets quan els tenien.

Però això com més aviat millor. La nostra societat pateix, entre altres mals, el del defecte d'autoritat. I aquest defecte no es corregeix ajornant les qüestions i portant els problemes pels camins de la interinitat.

Sortim-ne, doncs, com més aviat millor.

La crisi econòmica s'accentua. — Mentrestant la crisi econòmica va deixant sentir cada dia més els seus efectes tràgics entre nosaltres. La manca de feina n'és el resultat i són ja una legió els obrers parats que necessiten solucions inajornables i que necessàriament hauran de gravitar damunt el Presupost de l'Estat. ¿Vindran els subsidis com arreu

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

del món o ens podem acostumar fins ara amb les obres públiques? Sembla ésser el segon el criteri que s'adopta, sense que això vulgui dir que puguem pensar, a la llarga, en l'exclusió del primer. Les obres públiques tenen una elasticitat molt relativa i més en un país com el nostre on s'han efectuat en els darrers temps sense pla ni concert, salvant les de caràcter hidràulic que han representat una mesura ben fecunda per a casa nostra i el desenrotllament de les quals és metòdic gràcies a les famoses Confederacions Hidràuliques que constituïren un encert quan van ésser creades.

Però, per damunt de tot, ¿no és possible una política econòmica? Suara han estat ratificats dos Tractats de Comerç, que poden constituir el començament del camí per arribar a una política econòmica. Però cal que no ens aturem pel camí començat, que tan difícil i fins tan ingrat resulta sempre per als nostres polítics pel que es veu amb les seves obres. Les qüestions econòmiques exigeixen preparació i estudi; i els nostres polítics, formats a base d'advocats, tenen preferència per a les qüestions estrictament jurídiques i polítiques, i resulta sempre que aquestes qüestions es troben a l'ordre del dia en un sentit o altre, mentre que les econòmiques resten allunyades tot el que

es pot i permeten les circumstàncies. I creguem que fa pena, aquesta posició, en un país com el nostre on, amb un petit esforç i gràcies a l'equilibri sà de la nostra producció, hauriem d'ésser el país més feliç del món, encara que no fóssim el més avançat econòmicament.

¿Per què no es constitueix d'un cop, seriosament, un organisme tècnic dedicat exclusivament als problemes econòmics, en el qual les interferències ministerials fossin el més petites possible? El Consell Ordenador de l'Economia Nacional semblava portar aquesta orientació; però les seves tasques es van veure compromeses per les continuades intervencions polítiques i els èxits no s'hi comptaren en cap sentit. ¿Per què no es dona pas a la tècnica en unes qüestions que per la seva naturalesa són independents de tota política de partit i la solució de les quals interessa tots els ciutadans, sigui quina sigui la seva coloració en la vida pública?

Les dretes es barallaren; les esquerres no poden sortir d'unir-se; però mai les diferències no són referents a problemes que afectin l'economia del país. ¿Per què, almenys, les qüestions econòmiques no han d'ocupar a casa nostra el mateix nivell atorgat a altres qüestions menys vitals?

Bibliografia

Abbé Joseph Salvat, *Paraulas Crestianas*. Tolosa, 1934, 314 pàgines.

Aquest interessant llibre occità amb la traducció francesa enfrontada conté les "Oras felibrencas", "panegírics", "Omèlies" i "Misteris". Aquesta exquisida col·lecció de sermons predicats en solemnitats especials és un ric florilegi de literatura religiosa del Migdia de França; en ell batega tota l'ànima de l'Abbé Salvat.

Si ens era permès fer una comparança diria que l'Abbé Salvat és el "Canonge Collell" de l'altra vessant dels Pirineus. No hi ha festa felibrenca ni jornada patriòtica on no es deixi sentir la veu apostòlica de Mossèn Salvat.

Aquest sacerdot eminent, de l'Acadèmia dels Jocs Florals de Tolosa i professor del Seminari de Castelnau-d'Aud, cada estiu fa cap a Ripoll amb un estol de deixebles que hi van a seguir els "Cursos de Vacances". Cal haver seguit alguna de les seves lliçons per comprendre la seva gran capacitat de professor i la seva gran profunditat de coneixements en els camps de la Història, de la Llengua i de la Literatura del Migdia de França. És un enamorat de la cultura catalana pirenenca.

Els sermons continguts en el volum que ressenyem són: "La Santa Vierge e l'Occitania", predicat a Castelnau-d'Aud en l'avinentesa de les festes d'homenatge al trobador Arnau Vidal; "Sant Francesc d'Assís i els felibres", pronunciat a la catedral de Sant Natzari de Beziers en la festa de la Mantenença del Llenguadoc; "Los apòstols e los felibres", en l'avinentesa de la festa de la Santa-Estèla tinguda a Rodès pel maig de 1929.

Entre els panegírics figuren el de "Santa Joana d'Arc e sa vocacion", el de "Santa Cecília" i "Sant

Domenge a Prolha", indret on el fundador de l'ordre dominicana va predicar per primera vegada el Sant Rosari. L'Abbé Salvat reclama dels catalans que, en anar a Lourdes, facin una parada a Prolha.

Entre les homilies figuren la del Bon Pastor de la segona dominica després de Pasqua, la de la multiplicació dels pans de la sisena dominica després de Pentecostès, predicada a Caragodes en l'avinentesa del Centenari de Mistral, i l'homilia del mal major-dom, predicada a Malor en l'avinentesa de fer una capta per la construcció d'una església. I encara conté aquest volum dos "misteris" meravellosament escrits i predicats: el de Nadal a la nit d'aquesta festivitat a Ouveilhac en 1929 i el de la "Passió de Nòstre Sènhe", predicat a Peirac, per la Setmana Santa de 1928.

No podem menys de recomanar aquest sermonari ric de doctrina i elegant de forma als nostres sacerdots que estimen predicar la paraula de Déu amb unció, dignitat i correcció.

Por donde se ve... Réplica de un jesuïta espanyol a D. Miguel de Unamuno. Segunda edición, Buenos Aires, 1932, 168 pàgines.

Unamuno ha estat l'home de les "boutades". En el moment de més esplendor del Catolicisme ell s'ha preocupat per declarar-ne el "ocaso"; home basc, ha renegat del seu país; ha cercat sempre fer-se admirar per les seves singularitats. El P. Gabriel Palau, S. J., en aquest llibre bellament editat refuta les assercions gratuïtes fetes per Unamuno en l'avinentesa de la campanya feta per les esquerres contra la Companyia de Jesús a Espanya, per tal d'obtenir-ne la dissolució.

Aquell que vulgui informar-se de la labor immensa desplegada pels jesuïtes espanyols llegirà amb gran profit l'obra de l'enyorat P. Palau.

G.

FOMENT DE PIETAT. Duran i Bas, 11. BARCELONA

COL·LECCIÓ ROSELLES:

- I. **Faules i Moralitats.** Original de Joan Puntí i Collell, Prev. 100 il·lustracions de J. Junceda. (2.ª ed.). 2 ptes.
- II. **La Llum de l'Establia.** (Pastorets nous). Lletre de Marià Tubau, Prev., i música de Josep Vinyeta, Prev. Portada de J. Junceda. Lletre, 1 pta. Música, 4 ptes.
- III. **Fabiola.** Adaptació catalana de Joan Puntí i Collell, Prev., amb il·lustracions de J. Junceda. 3,50 ptes. En tela, 5 ptes.
- IV. **Rondalles.** Vol. I. Original d'Esteve Casaponce, Prev. Il·lustracions de J. Junceda. 2,25 ptes.
- V. **Rondalles.** Vol. II. Original d'Esteve Casaponce, Prev. Il·lustracions de J. Junceda. 2,25 ptes.
- VI. **La Castanyada.** Vol. I. de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions de J. Vinyals. 2,50 ptes.
- VII. **La Fira de Santa Llúcia.** Vol. II de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions de J. Vinyals. 2,50 ptes.
- VIII. **Nadal.** Vol. III de «Bons Costums Catalans», per M. B. Il·lustracions d'A. Utrillo. 2,50 ptes.
- IX. **Els Reis.** Vol. IV de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions d'A. Utrillo. 2,50 ptes.
- X. **Els tres tombs.** Vol. V de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions de J. Vinyals. 2,50 ptes.
- XI. **El dijous gras.** Vol. VI de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions d'A. Utrillo. 2,50 ptes.
- XII-XVI. **Historietes exemplars.** Originals de Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions de J. Junceda. Cada volum, en tela, 3 ptes.; en cartoné, 2,50 ptes.
- XVII. **Eustaqui.** Llegenda romana del temps de l'Imperi, contada per Joan Puntí i Collell, Prev., amb il·lustracions de J. Junceda. 2,50 ptes.
- XVIII. **Faules i similis,** de Jaume Collell, il·lustrades per A. Utrillo. 1,50 ptes.

Llegendes muntanyenques, per Ll. G. Constans. Il·lustracions de J. Junceda. 32 pàgs. 30 cèntims.

Rondalles Catalanes. Originals de Mn. E. Casaponce, Mn. J. Puntí i Mn. J. Verdaguer. XIV llibrets de 32 pàgs., cada un. 30 cèntims per llibret.

Tradicions religioses de Catalunya. Per Agna de Valldaura. Il·lustracions de J. Junceda. Dos llibrets de 32 pàgs., cada un. 30 cèntims per llibret.

Memòries d'un cabaler, per Jaume Raventós. Il·lustracions de J. G. Junceda. 439 pàgs. En rústega, 3 ptes.; en tela, 5 ptes.

El Senyor Rector d'Ozeron. Novel·la de Francis Jammes. Trad. de J. F. Ràfols. Vol. VI., de la «Biblioteca Horitzons». 260 pàgs., en rústega, 4 ptes.

Fruits primerencs. Vides de Sants en la infantesa i joventut, per Mn. J. Arderiu, Prev. Il·lustracions de J. Rapsomanikis i F. Guerrero. 225 pàgs., en cartoné, 2,50 ptes.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 78372. — Barcelona

RUBI
(Barcelona)

"ENDAVANT"

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA